

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Men når nu fru Helle Sjelle gør så meget ud af at vride sit modersmål af led ved at hævde, at det her er en rammeordning, som i virkeligheden skal styrke nationalstaten, vil fru Helle Sjelle så alligevel ikke medgive, at der med en officiel beslutning i forfatningen om et flag og en hymne, som skal være fælles for den nye enhed, som forfatningen gælder for, er tale om symboler, som man normalt tillægger en stat. Hvad skal vi egentlig med de symboler, hvis det hele bare er en praktisk ramme, som skal styrke den enkelte medlemsstats uafhængighed, sådan som fru Helle Sjelle påstår?

Kl. 16.30

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Nu ser jeg altså ikke noget problem i, at EU har et flag, eller at EU har en hymne af den ene eller den anden form. Det, man skal holde sig for øje, er, at vi altså stadig væk har Dannebrog, at vi stadig væk har en nationalsang, og at vi for den sags skyld stadig væk har kongehuset. Danmark er altså stadig væk et selvstændigt land, på trods af at mange prøver at give indtryk af det modsatte.

Der er ikke nogen tvivl om, at vi, hvis vi stemmer ja til forfatningstraktaten, hvilket jeg håber at det danske folk gør, stadig væk har et selvstændigt land, men vi har også et land, som er en del af et fællesskab, og det synes jeg er vigtigt.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Jeg giver nu ordet til næste ordfører, fru Lone Dybkjær.

Lone Dybkjær (RV):

Det Radikale Venstre siger ja til forfatningstraktaten, ganske enkelt fordi den er bedre end den. Nicetraktat, vi har nu. Alene tilblivelsen er en nyskabelse. Alle tidligere traktater er forhandlet i lukkede rum mellem regeringer og embedsmænd. Denne gang er grundlaget skabt af konventet, der bestod af medlemmer fra 28 landes parlamenter og Europa-Parlamentet, repræsentanter fra regeringerne og Kommissionen samt nogle observatører. Arbejdet foregik i fuld åbenhed, og resultatet blev et forslag til en forfatningstraktat. Hovedparten af forslaget blev vedtaget af selve regeringskonferencen.

Jeg var selv ligesom andre danske parlamentarikere eller regeringsrepræsentanter med i arbejdet i konventet, og det var en fantastisk proces og en stor oplevelse at se så mange lande arbejde sammen. Der var bestemt ikke enighed fra starten, men gennem de i virkeligheden ikke ret mange måneder, i alt 1½ år, lykkedes det at skabe en fælles opfattelse af, hvad der skulle være grundlaget for fremtidens europæiske samarbejde. Vi har aldrig før haft en så demokratisk arbejdsfacon, når der skulle udarbejdes en traktat eller traktatændring. Så meget mere paradoksalt er det selvfølgelig, hvis traktaten på grund af folkeafstemningerne aldrig bliver til noget.

Også traktaten selv er en nyskabelse. Man fristes næsten til at sige: Grib de to traktater, og læs bare de første par sider. Så er man ikke i tvivl. Nicetraktaten er stort set ulæselig for alle, der ikke har studeret området eller arbejdet inden for det. Forfatningstraktaten kan faktisk læses og forstås. En sådan traktat havde vi aldrig fået, hvis ikke konventet havde været der. Det var simpelt hen utænkeligt, med al respekt for embedsmænd, diplomater og regeringschefer, at de kunne udarbejde sådan en traktat. Det er selvfølgelig ikke en læseletudgave, alene af den grund at det ikke er en forfatning. Det er faktisk en forfatningstraktat, og derfor må der være mange paragraffer, hvis ikke al fortolkning skal overlades til domstolene. Det er simpelt hen en nødvendighed med de mange paragraffer.

Jeg skal her fremhæve fem temaer, som er afgørende for os i vort ja til traktaten, hvor vi helhjertet og med stor begejstring vil deltage i samarbejdet, og hvor vi synes at Danmark kan sætte sine spor, navnlig hvis vi får ophævet vores forbehold.

For det første: Det fastslås i starten, at unionen bygger på medlemsstaterne, og at unionen kun kan agere, hvis medlemsstaterne har givet unionen lov til det. Det er i øvrigt også præciseret, at landene kan melde sig ud, hvilket igen understreger, at det kun er en traktat og ikke en forfatning.

Det helt afgørende er, at der for første gang nogen sinde i denne verden er et regionalt samarbejde, der bygger på en række klare, universelle værdier. Det er faktisk enestående, at 28 lande – de 25 medlemslande og de 3 ansøgerlande – kan enes om et sådant grundlag. Det er aldrig set før, og jeg håber, at det bliver en model for andre regioner i verden.

I værdiparagraffen står der f.eks.: respekt for demokrati, ligestilling og mindretal. Samtidig er